

عنوان مقاله:

اومانيسم و عرفی شدن فقه

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فقهی، دوره 5، شماره 8 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

نسرین هژبری - گروه فقه و قرآن، مدرسه عالی فقه و قرآن، مجتمع آموزش عالی خواهران، نمایندگی استان خراسان، جامعه المصطفی العالمیه، مشهد، ایران

منصوره سادات ایوبی - گروه فقه و معارف اسلامی، مدرسه عالی فقه و قرآن، مجتمع آموزش عالی خواهران، نمایندگی استان خراسان، جامعه المصطفی العالمیه، افغانستان.

خلاصه مقاله:

یکی از مکاتب فکری غرب، اومانيسم است که با مبنای انسان‌گرایی، همه چیز را برای انسان، در جهت رسیدن هرچه بیشتر به لذات مادی و هواهای نفسانی می‌خواهد. این نگرش باعث می‌شود انسان جهان‌بینی مادی داشته باشد و با هواپرستی و خودپرستی، غرق در لذات حیوانی شود و نهایتاً در حیوانیت خویش هلاک شود. از طرفی زیربنای دین و اخلاق زده می‌شود و موجب عرفی شدن دین می‌شود. بازتاب تقدس‌زدایی از دین، رسیدن به پوچی یا نهیلیسم در انسان است، چرا که در گرداب مشکلات، منبع مقدسی برای خویش نمی‌یابد تا مایه امید و نجاتش باشد. جامعه نیز با ازبین رفتن اخلاق و قانون به ورطه نابودی کشانده می‌شود. این تحقیق بر آن است که با روش تحلیلی توصیفی به بیان اومانيسم و تاثیر آن در عرفی شدن فقه بپردازد. اومانيسم با نگاه جدیدی که به عالم و آدم دارد، از طریق خصوصی کردن و عصری کردن دین باعث عرفی شدن دین و فقه شده است. به این ترتیب دین از یک امر قدسی و وحیانی به یک امر دنیوی و مادی تنزل پیدا کرده است. نتیجه چنین دیدگاهی بازماندن بشر از کمال انسانیت و غرق شدن وی در ورطه حیوانیت است. رویکردی که ما در این تحقیق به آن اشاره کردیم، علی‌رغم پژوهش‌های زیادی که در مورد اومانيسم موجود است، مورد مشابه ندارد و تحقیقی که به تاثیر اومانيسم در عرفی شدن فقه و راه‌های برون‌رفت از آن به طور مستقل و مدون پرداخته باشد وجود ندارد.

کلمات کلیدی:

اومانيسم، عرف، عرفی شدن، فقه، دین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1608045>

